

~~318. XI. 131~~

3.

Piemia Kutomukesi :

Warjeletko sinä kielesi?

3 kop. hopiašfa.

Particelle für die Kirche

Particelle für die Kirche

Particelle für die Kirche

Particelle für die Kirche

Particelle für die Kirche

Warjeletko sinä kielesi?

Wapaa Suomennoš.

Helsingissä, 1858.

J. C. Frenckellin ja Pojan kirjapainoſsa.

Gillas till tryckning.

Borgå Domkapitel d. 22 September 1859.

På befallning:

Carl Joh. Ekroos.

Warjeletko sinä kieleksi?

Rakki naimatointa sisärestä, Tiina ja Saara, asuivat yksissä muutamassa vähäisessä kaupungissa. He rakastivat Jumalan sanaa ja etsivät Häntä, harrastain Hänen lapsinansa ollakseen. Tiinalla erinomaintain oli senkaltainen Maariallinen mieli=ala, että hän taisi liikumatta istua Jesuksen jalkain juuressa, Hänen sanojansa kuunnellen. Hän uskoit Häntä anteeksi antawaksi ja kaikkiwattiaaksi Wapahantajaksensa, ja Hänessä hän etsei parahimman hywänsä. Maalliset askareet häneltä järestyfsellisesti toimitettiin, waikka niin taidollisesti, etteiwät he milloinkaan

päässeet Herran asiata hänessä häirittämään.

Saaralla oli se paha taipumus, että hän tahtoi tutkia kansa-ihmistensä asiain laitoja, ja tämä hänen uteliaisuutensa esti häntä monastikin omaa sielunsa muistelemasta, ja Herran eteen sitä asettamasta. Sitä tätä wifaa selkeästi keksitty niinä aikoina, jolloin hän ensin alkoi Herraa etsiä; mutta kuin hän luuli itsensä wakuutetuksi lapsen oikeudestaan ja Jumalan tykönä, ja kuin hän luuli anastaneen rauhan ja wakinaisuuden itsellensä, alkoi hän laimiin lyödä omia asiointansa. Wanhan tapansa jälkeen, alkoi hän nyt kieliä kaaneffella talosta taloon, jolloin lähimmäisten wiat häneltä kowasti tuomittiin. Päiwät pitkään juoksenteli hän majasta majaan, selwää sadaksensa jokaisen sijällisesta ja ulkonai-

sesta menosta ja erinomattain heidän riidoistansa. Ei ihme ollut, että hänen oma sielunsa tilaisuus pahenemistaan pahentui. Hän oli lankiamaisillansa, ja kristillisestä yksinkertaisuudestaan joutumaisillansa kerskaavaksi juukristityksi; sillä tuo vähäinen jäsen kieli oli hänelle annettu kiitokseksi, ylistykseksi ja rukoukseksi ja kaiken hyvän lausumiseksi, waan sitä hän nyt käytti kylän kelloa ja keltottomissa jaaritukissa.

Muutamana päivänä, sisäresten aamiaista syödessä, tuli heidän naapurinsa, kauppias Tölhösen rouwa heidän luoksensa. Herra Tölhösen kauppa-asiat oliwat näinä aikoina joutuneet niin kehnoille pohjalle, ettei hän millään lailla olisi voinut niitä kannattaa, ellei sisärensä, kauppias mies Korhosen leski, olisi rikkailla varoillansa häntä tuennut ja hyvälle

alalle auttanut. Mutta nyt luuli
 Korhosen rouwa oikeuden itsellään
 olevan, antaa neuvoa weljellensä
 hänen kaupp=tuumisjansa, joita hän
 tähän asti oli niin kehnosti hoitanut,
 että hän oli mieronnielle joutumai=
 sillansa. Hän waatei siis weljeänsä
 kansjansa keskustelemaan kaikissa tär=
 keämmisissä kaupp=asioisjansa. Mutta
 eipä Tölhösen rouwa ensinkään tahto=
 nut tähän tuummaan mielistyä, sil=
 lä hän päätti, ettei hänen miehensä
 tarwinnut keltään neuvoa kysyä omis=
 sa kaupp=tuumisjansa. Tämä asia
 oli juur tänä aamuna kowasti hänen
 mielellänsä maannut ja häntä yhä
 waan enemmän närkästyttänyt. Se
 on warsin waarallista, jos ihminen
 kauwan ajattelee niitä wäärhyksiä,
 kuin hän luulee toisilta karsineensa,
 Senkaltaisilta ajatuksilta hänen mie=
 lensä kowasti pimennetään, ja hän luo=

wutetaan oikiasta asennastansa Herreraa kohden; sillä pian me unhoitamme, että me kaikki, täällä maailmassa matkustaessamme, joka hetki anteeksi tarwitzemme, sekä Jumalalta että lähimmäisiltämme. Meidän Wapah-tajamme Jesus Kristus muistuttaa meille niin wakaiesti ja monasti, että sowinnossa eläsimme ja anteeksi antasimme, ja sitä tekee Hän sen wuoks, että pahat paulat meiltä wäl-tettäsiin. Se on uuden sydämmen parahin tuntomerkki, kuin joku koet-telee peittää wihamiehiltänsä hänelle tehdyt pahat.

Seti huoneesen tultuansa alkoi Töl-hösen waino sydämmensä karwautta sisäriille wuodatlaa, ja walittaa na-tonsa wäärhyttä, joka tahtoi wallita hänen miehensä työtoimissa. Tätä tehdesjäsä haasteli hän montakin kikkusanaa, jotka tunnustiwat hänen

sydämensä kiittämättömyyttä. Eikä hän ajatellut sitäkään, että Tiina oli Korhosen lesken naapuri ja ystäväkin. Hän luuli näitä sisareksia kristillisiksi ihmisiksi, joille hän warsin waaratta uskaltaisi sydämensä wuodattaa ja murheensa tunnustaa. Hyvän hetken haastettuansa ja kaisen kiukunsa wuodatettuansa, meni hän kotiansa.

Wähän ajan kuluttua nousi Saara työstänsä ja walmistiin kaupungille mennäksensä. Ulkona oli myrsky ja rankka sade, ja lewottomasti kysyi siis hänen sisäränsä Tiina, jos ei hän luulisi wäärin tehdyksi, että näin ankaraassa ilmassa kaupunkiin mennä, liiatenkin nyhjäjän sairastettuansa. Saara janoi menewänsä muutamaa lähellä olewaan puotiin, wälttämättömästi tarwittua wuorivaa-

tetta ostamaan. Tiina käskei hänen odottaa, eli lähettää piikansa ostolle.

"Ei," vastasi Saara jytövästi. "Ei piika milloinkaan voi ostaa minulle sovelialaista, ja nythän minä heti tuorit tarvitzen. Ehkä samalla matkalla menen vähän wierahiksiin," sanoi Saara vielä, waikka vähän arwelun alaisena.

Tiina löi murheelliset silmänsä työstänsä, silmäeli sisärtänsä ja sanoi; "Ethän waan menne Korhosen rouwan luokse?"

"Tuultawasti minä sinne menenkin," vastasi Saara.

"Sitäpä minä juur pelkäsin," sanoi sisärensä sywällä murheella. "Enkä minä saata olla luulematta, että sinä juur sentähden kaupungille menetkin. Jos nyt Korhosen rouwalle juttelet kaikki Tölköttären pa-

hat lauseet hänestä, niin teet kofonaa mieltäni vastaan, ja vieläpä tierryt kovan onnettomuuden syypääksi; minä olen wakaa siitä.”

Mutta aivan oikeinhan se on, että koko seikka Korhosen rouwan kowille saatetaan, ja minä, hänen ystävänä, olen welwoitettu kaikkea hänelle juttelamaan. Kun Tölhösen rouwa niin paljon pahaa hänestä haasteli, ajattelin minä heti kohta mielesjäni: ”minäpä tahdon miehesi sijärelle kertoa kaiken ilkeytesi ja kiittämättömyytesi häntä kohtaan.”

”Mutta mitähän hywää sinä sen kautta voit toimittaa?” kysyi Tiina uudestaan. ”Olisko sinulla ollut kyläksi uljuutta ja rakkautta, niin olisit heti ja silmiä wästen sanonut Tölhösen rouwalle, kuinka wäärin ja kiittämättömästi hän teki soimatesansa miehensä sijärtä, joka oli

pelastanut häntä, hänen miestänsä ja lapsiansa kowasti uhkaawasta onnettomuudesta: se olisi ollut oikein ja Herran tahdon mukaan tehty. Mutta juttuletko nyt asian Korhosen rouwalle, niin et sinä suinkaan mitään hyvää matkaan saata, waan wieläpä pahaakin, etkä sinä Kristuksen mieltä seuraa, kuin sinä synnyttät luuloja ja eripuraisuutta näiden sukulaisten välillä.”

Tässä asiassa ovat meidän ajatuksemme kokonaan toisistansa erka- newia, ja minä teen ajatukseni mukaan,” sanoi Saara, kiiruhti huoneesta, ja menikin minne hän oli aikonut.

Hänellä oli niin kiivas halu päästäksensä tätä asiata juttulemaan, että hän luuli sitä tekoansa warsin wälttämättömäksi welvollisuudeksensa. Muutamat ihmiset omistawat itse

luonnostansa senkaltaista fiistan ja eripuraisuuden himoa, että ovat niinkuin tulesa, jos waan joku fiistan aine heiltä keksitään. He rakastawat fiistaa ja riitaa, niinkuin juomari wiinaanaja, ja yhtä hillittämättömällä himolla, kuin joku tuhlaaja, jonka kynsiä rahat niinkuin polttawat. Ei wätkö he silloin ole antaneet Jumalan Hengen heille opettaa, että he petetään tästä rumalta hoitosynnistänjään, niin he pian luuloittelewat itseänsä, että he pakotetaan fiistaa synnyttämään ainoastaan siitä syystä, että harrastawat hyvää ja oikeutta, waan wihaawat kaikkea pahaa. Hillittämättä he sentähden töhtäwät esiinpäin tässä wäärässä innellisuudessa, siisikuin Herra, nuhtelewaisessa laupiudessaansa, heitä hillitsee, osottain heille jotakuta suurta onnettomuutta, joka on syntynsä saanut

heidän tämänkaltaisesta innollisuudestaansa.

Tuuli oli tuima, taiwan lähteet olivat avatut ja kaduilla wesi wirtana wirtoi, jonkatalhden Saara naapuriansa tultuansa oli läpikästettu ja koko ruumiinsa wäriä wilusta. Emäntä pyysi häntä walkean ääreen istumaan, waan ei hän malttanut sitäkään tehdä, ennenkuin hän oli rouwalle selittänyt, miten ainoastaan ystäwyys oli taiwuttanut häntä niskailemaan tätä siunattua ilmaa vastaan. "Wähät siitä, jos minä tästä ystävän saankin" "janoi hän," kuin minä waan heti saan teille jutella muunta erinomaisesti sydäntäni painawaa asiata."

"Mitä nyt, hywä ystäwäiseni maila on?" kysäsi Korhosen rouwa jotesankin kiwaasti.

"Näin on asia: teidän welsjenne

waimo tuli jo warhain meidän luoksemme ja jutteli teistä niin ynsiästi, että minä tuskin taisin äänettä häntä kuunnella. Hänen menthänsä päätin minä tänne tullakseni, asiata täydellisesti kertomaan, ja minä tulinkin, waikka kofonansa sijärenti mieltä wastaan.”

”Mitä kiittämätöin nainen eikös hän ole!” sanoi Korhotar hämmästyneenä, ”kuin hän semmosia haastelee suurta apua minulta saatuansa.”

”Kyllä hän,” jatkoi Saara, ”sanoikin teidän nykhyjään maksaneen hänen miehensä edestä ja wankeudesta kin häntä pelastaneen; waan hän päätti teidän sitä tehneenne ainoastaan seit wuoksi, että pääsisitte hänet kodisansa wallitsemaan, ja neuwomaan heitä tulojansa teidän mielenne mukaan läyttämään.”

”Niinkö hän totisesti janoi?” kysyi rouwa.

”Toden totisesti, niin hän teki, vieläpä hän janoi monta muutaakin, jota en minä nyt saata muistella.”

”Tosi se on,” saneli rouwa, ”että minä olen koetellut veljeäni neuvoa, ja lieneehän minulla syy sitä tehdä, koska minä olen häntä paljoakin vanhempi. Nyt minä en enää milloinkään tahdo murhetta itselleni kiertää heitä auttaakseni. Hyvä että te heidän lausumansa minulle juttelitte.”

Nyt kauhistui Saara, keksittyänsä liian kauwalle kulkeneensa ja janoi: ”En minä ole mitään pahaa veljestänne sannonut, sillä minä luulen häntä totiseksi kristityksi, vaan minä olen jo kauvan epäellyt hänen waimonsa hengellistä tilaisuutta, ettei se olisi oifialla alalla. Älkääät suinkaan

uskoko, minun wähintäkään pahaa weljestänne sanoneen.”

”Se oli oikein,” sanoi emäntä, ”että te kaiken tämän minulle juttelitte. Minun weljeni aina waan waimoansa puolustaa, olkaanpa hänellä oikein eli wäärin; enkä minä enää voi olla tämänkaltaista mustaa kiittämättömyyttä rauhajematta. Tästä lähin minulla ei enää ole mitään heidän kanssansa tekemistä.”

Saara oli asiansa toimittanut, ja koska häuellä kotona oli jotain valmistettawaa, nousi hän ja meni; waan koko matkalla oli hänen sydämensä lewotoin. Hän tunsi Herra Tölvöistä rehelliiseksi, tunnolliseksi ja Jumalaa rakastawaiseksi mieheksi, vaikka onnen mutkat, eli ehkä taidottomuuskin oliwat ahtaalle häntä saattaneet. Sisär oli jo monasti ennen häntä auttanut, sitä hän kiitollisesti tun-

nusti, ja lienee nyt sisär etsinyt lii-
 allista waltaa autetun weljensä ko-
 dissa; — eikähän se siis ihme ollut,
 jos weljen waimo siitä närkästyi.
 Ehkä waimokin pikaisuudessansa ja
 pahaa ajattelematta oli lausunut näi-
 tä näin kowia lauseitansa, ja ehkä
 hän jo oli niitä katunutkin. Tämän-
 kaltaisilta ajatuksilta Saara kotimat-
 kallansa waiwattiin. Mutta sana oli
 sanottu, eikä katumus auttanut.

Wähän aikaa tämän jälkeen pakoi-
 tettiin sisäreksset entisestä asunta-kaup-
 pungistansa loitolle muuttamaan. Ei-
 wät he ystäviä kaupunkiin jättäneet, ja
 sentähden sanan-saateetkin sieltä wähi-
 tellen loppuivat. — Wiis vuotta oli
 kulunut, kuin eräs matkamies niiltä
 tienoihilta tuli sisäreksiä tervehti-
 mään. Saara uteli tietää saadak-
 sensa, millä pohjalla asukasten asiat
 olivat, sekä sielun että ruumiin puo-

Warjeletko sinä kielesi?

lesta. Wiimen myös kysyi, kuinka hänen vanha ystävänsä Tölvhötär elefanteli.

”Hän on kuollut” vastasi vieras. ”Kuolleena hän tavattiin vuoteellansa, noin viis eli kuus vuokautta sitten.”

”Kuolleena,” sanoi Saara hämmästyneenä. ”Ja missä hänen miehensä ja perheensä,” kyseli hän nyt vapisevalla äänellä? ”Mieläkö he kaupungissa asuvat?”

Nyt alkoi vieras näillä sanoilla kertoa: Te tiedätte, että Tölvhös raukalla oli suuri perhe ja hurwittelewa emäntä, jonka kautta hän joutui monenkin ahdingon. Hänen sisärensä monasti häntä häädästä awitti, waan wiimen hänkin tyllänsä sai, eikä tahatonut mitään tietää koko weljestänsä. Kuitenkin luulivat kaikki hänen kuoltuansa, että weljen piti häntä perimän, koska hän oli hänen ainoa liki-

sukulaisensa; Mutta testamentin auwauistua nähtiin, että hän oli lahjoittanut kaiken omaisuutensa muutamalle siwusukulaisellensa, josta ei kukaan koko kaupungissa ennen kuullut haastettawan. Herra Tölvönen, oli perheensä elättääkseen, liiallisesti voimiansa lannistanut, ja nyht ne waan enemmän lannistuiwat, siksi kuin kuolema hänen wiimenkin tempasi wiheleäisestä perheestänsä. Vieneekö hänen surunsa oman perheensä onnetomasta tilaisuudesta hänen kuolema-hetkeänsä kiiruhthanut; waan sitä me warmaan uskoa voimme, että hän kuoli nöyränä ja uskowaisena kristittyinä.”

”O kuinka julmasti Korhottarelta, että hän teki ainoan weljensä perintömättömäksi,” sanoi Saara tämän puheen kuultuansa.

”Sitähän kaikkikin ihmetteliwät ja nurisiwat,” wastasi wieras. ”Mutta

muutamat päättivät jonkun iskiän ihmisen härshyttäneen häntä, kertoen hänelle jotain pahaa, jota Tölvönen eli hänen waimonsa oli hänestä lausuneet, niinä aikoina kuin he olivat wähän närkästyneitä hänen päällensä, sentähden että hän tahtoi liiaksi wassita heidän talossansa.”

Nytpä Saaran omatunto säpsähti, eikä hän woinut filmiänsä kohottaa samassa huoneessa olewata sisärtänsä filmäelemään.

Hetkisen waiti oltuansa sanoi wieras: ”Päätettiinpä vielä, että juurte, Saara manseli, olitte se sama, kuin Korhosen rouwan tykönä kieliä kannoitte heidän päällensä, — mutta minä puolustin teitä ja sanoin, etten minä woinut luulla teitä shypääksisenkaltaiseen pahaan työhön, koska minä luulin teidän tahtowan totisena fristittynä olla.”

Tähän teki Saara kierto-wastauksen, sillä hän oli murrettu näistä uutisista, eikä woinut itseänjään puolustaa. Wieras meni wakuutettuna siitä, että Saaran ilkiä kieli oli syypää herra Tölhösen onnettomuuteen. Mutta waikeampi oli Saaralle kärsiä sisärensänsä pahaa mieltä ja omatuntonsa nuhteita.

Sisäresten yksinänjään jääthän, sanoi Tiina lauhasti Saaralle: "Minä toiwon, rakas sisäreni, että sinä tästä onnettomasta tapauksesta, paremmin oppisit omaa sydäntäsi tuntemaan. Se on meille mahdotointa tuntea, kuinka paljo pahaa sinä olet kielenkantamisellasi matkaan-saattanut; sen me waan tiedämme, että Korhosen leskiraukka kuolemasta temmastiin wihasjansa weljeänjään ja sen waimoa vastaan, ja että herra Tölhönen perhee-

neen, samasta syystä joutui suureen onnettomuuteen.”

Saara tunsu, welkansa, waan, ollen korskua ja kiiwas luonnostansa, koeteli hän vielä itseänsä puolustaa. Ei Tiina laweasti häntä wastustellut, waan sydämellisellä helleydellä sanoi hän hänelle: kalliisti rakastettu sisäreni! oma sielusi onnellisuus wälttämättömästi waatii sinua tarkasti tutkimaan omaa laitaasi tässä asiassa, ja keksittö sinä syntiin tässä kiertyneesi, niin nöhrytä itseäsi erinomattain Herran edessä, ja tuunusta wikaasi, että sinulle anteeksi annettasiin, muutoin woipi sama wika kiertyä sinulle kadotukseksi.”

Luultawasti seurasi Saara raukka tätä sisärensä neuwoa. Sillä harrastiko hän wilpittömästi Herran omana ollakseen, tunsiko hän tarwitsewansa Hänen armoansa, huostasiko

hän jotain uskoa ja rakkautta Häneen, niin ei ole ensinkään epäeltävää, että hän kärsi suurta tuskaa ja waiwaa tämän wikausa edestä, ja lienee hän myös, woimansa mukaan, koettanut parantaa sitä pahaa kuin hän oli matkaansaattanut. Joutu-
 loon nyt tämä lyhykäinen kertomus waaroitukseksi ja tutkinnoiksi meille kaikille. Tutkikaamme tarkasti, kuinka mieli meiltä käytetään, minkälaisesta mielenlaadusta sanamme syntynsä saawat. Tutkikaamme, jos meillä on uusi sydän ja uusi mieli, Raamatun mukaan.

